

SĂPÂND DUPĂ SURSA DE APĂ

În timp ce stăm în picioare, să deschidem Bibliile și să citim din Maleahi 4.5-6:

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.

El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!”

Acum, aș vrea să mergem împreună la 1 Corinteni 10, de unde doresc să citim câteva versete.

Aici, apostolul Pavel ne-a vorbit despre călătoria Exodului, pe care noi o cunoaștem foarte bine.

„Să nu cârțiți, cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul.

Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (v.10-11).

Aici, apostolul Pavel ne spune că Exodul, călătoria Exodului nu a fost de fapt pentru cei care erau cuprinși în ea, ci a fost scrisă pentru a ne sluji drept pildă nouă. Așadar, toate acele lucruri s-au petrecut cu un scop, iar fratele Branham a spus că Vechiul Testament a preumbrit Noul Testament.

„Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise

pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.”

Atunci, Pavel a scris pentru ziua sa sau pentru ziua noastră? Înțelegem acum că toate acele lucruri care au fost scrise în Vechiul Testament le putem aplica astăzi, ele fiind scrise *„ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.”*

Astfel, noi am ajuns la acest timp, suntem aici și știm de ce a fost scris acest Cuvânt.

Acum vom merge la Romani 15.4, unde ne vorbește tot apostolul Pavel: *„Si tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.”*

Așadar, prin tot ceea ce a fost scris, noi trebuie să învățăm cum să trăim, și să avem nădejde prin răbdare.

Acum, aș vrea să mergem la 2 Împărați și să privim la o poveste din Vechiul Testament pe care vreau să o așez ca temelie pentru că nu vreau să citesc Vechiul Testament ca Vechiul Testament. Nu vreau să citim Vechiul Testament așa cum îl citesc denominațiunile, care spun că este plictisitor, că nu este decât istoria Israelului. Vechiul Testament nu este istoria Israelului, ci este povestea aleșilor lui Dumnezeu, iar noi suntem aleșii Săi, așadar, ceea ce s-a întâmplat firește cu Israelul se petrece duhovnicește cu Mireasa.

Fratele Branham ne-a dat cheia pentru a înțelege întreaga Biblie. La deschiderea celor șapte Peciți, a fost deschisă întreaga Biblie, ceea ce înseamnă că acum citim dintr-o Carte deschisă, de la Geneza la Apocalipsa; o Carte care a fost deschisă pentru noi deoarece a fost pecetluită până în timpul sfârșitului; a existat o taină care s-a desfășurat în toată Biblia și care a fost pecetluită, aceasta fiind taina lui Dumnezeu, taină care a fost încheiată în zilele glasului celui de-al șaptelea înger.

Așadar, acum am ajuns în timpul în care Cartea a fost încheiată, taina a fost deschisă, și Cartea ne-a fost dată nouă ca s-o mâncăm, să devenim una cu Ea și să profetăm din nou. Astfel, nu mai suntem în zilele Vechiului sau a Noului Testament, ci totul, întreaga Biblie, este o singură Carte, o singură poveste, așa cum a spus fratele Branham în **Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită**: „Dumnezeu a avut o singură dorință în întreaga Scriptură, și toate faptele credincioșilor, toate aceste lucruri, nu au făcut decât să exprime ceea ce era în gândul lui Dumnezeu, singurul Său scop.”

Așadar, nu avem șaiszeci și șase de cărți, ci o singură poveste de dragoste. Este un singur lucru.

Așa cum am vorbit miercuri, când fratele Branham a început să vorbească despre Pecetea a șaptea venind, el a spus că se poate întoarce în Geneza și să ne arate că Pecetea a șaptea a început acolo și că ne poate arăta cele șapte Peceti venind prin Biblie. Înseamnă că ele nu sunt ceva ce aparțin doar Noului Testament. Această Carte a fost pecetluită de-a lungul timpului, dar a existat o profetie care spunea că Ea va fi descoperită, când Pecetele sale vor fi rupte.

Vă rog să țineți minte că „pecetluit” și „nepecetluit înseamnă „nedescoperit” și „descoperit”. Este atât de simplu! Nu are nimic de-a face cu ruperea unei peceti din argilă, nu este ca și cum ar trebui să vedem o pecete firească ruptă de pe o bucată de hârtie, nu este o bucată de hârtie, nu este o bucată de argilă, ci este Taina lui Dumnezeu, ceea ce se afla în gândul lui Dumnezeu, dar a fost pecetluit pentru oameni.

Nu a fost pecetluit pentru Dumnezeu, ci pentru copiii lui Dumnezeu până la timpul sfârșitului, când Pecetea urma să fie ruptă sau Taina urma să fie descoperită. Amin! Este mult mai simplu decât credem noi. Să nu uităm că Apocalipsa este o Carte a simbolurilor, deci, să nu ne poticnim în simboluri, care nu sunt decât simboluri. Simbolurile au fost menite să ne ajute să înțelegem ceea ce făcea Dumnezeu, dar nu este decât un simbol care simbolizează ceva, nu este acel lucru în fapt. Este doar un simbol.

Așadar, El ne-a arătat simbolul sulului cu șapte Peceti, dar nu este ca și cum Dumnezeu a avut nevoie de o bucată de hârtie. Dumnezeu nu va uita cine este al Său, ci El încerca doar să ne ajute să înțelegem că există ceva ce a fost pecetluit, care se afla în adâncimea gândului lui Dumnezeu, și că toate lucrările pe care le-a făcut Dumnezeu au arătat Taina care se afla în gândul Său, dorința pe care o avea; iar tot ceea ce s-a petrecut...

El l-a chemat pe Moise și l-a inspirat ca să ia o peniță și o bucată de pergament și să înceapă să scrie prin descoperire directă de la Dumnezeu, ce s-a întâmplat în grădina Eden, ce s-a întâmplat în timpul zilelor creației. De ce? Pentru că El dorea să descopere Taina. Tot ceea ce s-a petrecut a fost dorința lui Dumnezeu de ne descoperi nouă Taina. De aceea, în vechime El a avut oameni unși cu Duhul Sfânt pentru a scrie Cuvântul. El a păstrat Cuvântul, l-a pus în formă scrisă; a fost scris de-a lungul timpului, ne-a fost dat, noi știm povestea, ca să-l putem avea astăzi într-un format ușor accesibil de Carte, pe o tabletă. Putem găsi Biblia oriunde dorim. De ce? Pentru că Dumnezeu a vegheat ca Cuvântul Său să fie aici când profetul Său urma să fie aici pentru eliberarea sau ruperea Pecetilor Cărții. Amin!

De aceea, nu are sens să avem dispute cu privire la traducerea Bibliei, deoarece fără descoperire nu contează ce traducere citim. Întotdeauna, noi încercăm să obținem o tălmăcire mai clară pentru a avea o înțelegere mai bună, dar nu o vom obține prin simplificarea limbajului. Simplificarea limbajului nu va aduce o înțelegere mai clară, ci doar descoperirea asupra Cuvântului va aduce o înțelegere mai clară.

Așadar, noi putem face ca limbajul să fie cât mai accesibil posibil, dar cu toate acestea, fără descoperire, nimeni nu va ști despre ce este vorba. Acesta este motivul pentru care eu nici măcar nu mă las prins în dezbateri despre Biblie.

„Ce versiune folosești?”

„Păi, eu folosesc versiunea King James”. Profetului i-a plăcut, dar i-au plăcut și

altele. El a folosit și alte versiuni, iar eu nu voi intra în acea dezbatere, ci doresc descoperirea asupra Cuvântului. Amin!

Acum vom merge la 2 Împărați 3.6-9:

„Împăratul Ioram a ieșit atunci din Samaria și a numărat pe tot Israelul.

A pornit și a trimis să spună lui Iosafat, împăratul lui Iuda: „Împăratul Moabului s-a răsculat împotriva mea. Vrei să vii cu mine să luptăm împotriva Moabului?” Iosafat a răspuns: „Voi merge, eu ca tine, poporul meu ca poporul tău, caii mei ca ai tăi.”

Și a zis: „Pe care drum să ne suim?” Ioram a zis: „Pe drumul care duce în Pustia Edomului.”

Împăratul lui Israel, împăratul lui Iuda și împăratul Edomului au plecat și, după un drum de șapte zile, n-au avut apă pentru oștire și pentru vitele care veneau după ea.”

Când citim Biblia, noi o citim în calitate de oameni cu înțelegere, pentru că ne-au fost date cheile înțelegerii. Astfel, de îndată ce am privit aici și am văzut că este menționat un drum de șapte zile, m-am gândit la cele șapte epoci ale bisericii. Această poveste este aici pentru înțelegerea noastră, ca să ne dea învățătură.

„Împăratul lui Israel, împăratul lui Iuda și împăratul Edomului au plecat și, după un drum de șapte zile, n-au avut apă pentru oștire și pentru vitele care veneau după ea.

Atunci, împăratul lui Israel a zis: „Vai! Domnul a chemat pe acești trei împărați ca să-i dea în mâinile Moabului!”

Dar Iosafat a zis: „Nu este aici niciun proroc al Domnului, prin care să putem întreba pe Domnul?” Unul din slujitorii împăratului lui Israel a răspuns: „Este aici Elisei, fiul lui Șafat, care turna apă pe mâinile lui Ilie.”

Și Iosafat a zis: „Cuvântul Domnului este cu el.” Împăratul lui Israel, Iosafat, și împăratul Edomului s-au coborât la el.

Elisei a zis împăratului lui Israel: „Ce am eu a face cu tine? Du-te la prorocii tatălui tău și la prorocii mamei tale.” Și împăratul lui Israel i-a zis: „Nu, căci Domnul a chemat pe acești trei împărați ca să-i dea în mâinile Moabului!”

Elisei a zis: „Viu este Domnul oștirilor, al cărui slujitor sunt, că, dacă n-aș avea în vedere pe Iosafat, împăratul lui Iuda, pe tine nu te-aș băga deloc în seamă și nici nu m-aș uita la tine.

Acum aduceți-mi un cântăreț cu harpa.” Și, pe când cânta cântărețul din harpă, mâna Domnului a fost peste Elisei.

Și a zis: „Așa vorbește Domnul: „Faceți gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă!”

Căci așa vorbește Domnul: „Nu veți vedea vânt și nu veți vedea ploaie, dar totuși valea aceasta se va umple de apă și veți bea voi, turmele voastre și vitele voastre.”

Dar aceasta este puțin lucru înaintea Domnului. El va da pe Moab în mâinile voastre;

veți sfărâma toate cetățile întărite și toate cetățile alese, veți tăia toți copacii cei

buni, veți astupa toate izvoarele de apă și veți strica cu pietre toate ogoarele cele mai bune.”

Și dimineața, în clipa când se aducea jertfa, iată că a venit apa de pe drumul Edomului și s-a umplut țara de apă”. (v.10-21).

Să ne oprim și să detaliem puțin cele citite în timp ce parcurgem povestea. Avem trei împărați: împăratul Israelului, împăratul lui Iuda și împăratul Edomului. Când împăratul Israelului a mers la împăratul lui Iuda, a spus: „*Moabul s-a răzvrătit împotriva mea, voi merge să lupt împotriva lor*”, iar împăratul lui Iuda a întrebat: „*Voi merge cu tine, pe unde dorești să mergem?*” „*Prin Edom*”. Au mers pe acolo și l-au luat cu ei și pe împăratul Edomului.

Așadar, avem trei împărați. După un drum de șapte zile, ei au ajuns într-un loc pustiu și acolo au ridicat tabăra. La sfârșitul călătoriei de șapte zile sau la sfârșitul călătoriei de șapte epoci ale bisericii, ei s-au regăsit într-o foamete. Nu exista apă pentru vite, se regăseau în foamete duhovnicească, s-au regăsit în Amos 8.11: „*Iată, vin zile*”, zice Domnul Dumnezeu, „*când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului.*”

La sfârșitul călătoriei de șapte zile, acești trei împărați s-au regăsit într-un loc pustiu și fără apă. Se aflau într-o foamete duhovnicească, fără Cuvânt, fără Duh, fără Viață. La sfârșitul celor șapte epoci ale bisericii, fratele Branham a găsit biserica în același loc, într-un loc pustiu, într-un deșert, fără apă și în foamete duhovnicească, iar noi vom vedea că această poveste ne va spune secretul cum să ajungem la apă.

Încă mai așezăm decorul, de aceea vă rog să rămâneți cu mine timp de câteva clipe. Fratele Branham a spus în **Apocalipsa capitoul 5** și vă rog să țineți minte că încă așezăm decorul și personajele, pentru a înțelege povestea.

„Acum, vedem aici... Voi încerca să spiritualizez puțin sau să vă arăt tabloul desenat cu mâinile mele și anume că acolo existau patru colțuri unde Israelul își așeza tabăra. Ei puneau Chivotul în centru, iar în cele patru colțuri ale Cortului se aliniau trei seminții ale Israelului, iar trei ori patru este doisprezece, sau mai degrabă patru ori trei fac doisprezece. Fiecare dintre cele trei aveau o căpetenie, iar fiecare căpetenie a seminției...

Una dintre acestea era Ruben care își așeza întotdeauna tabăra în Sud. El era capul omului. Efraim era la Vest, cu trei seminții, el fiind Vițelul. În Est era Iuda, care este Leul, iar în Nord era Dan, care era Vulturul. Acum, fiți atenți. Vi-i mai amintiți? Cu toții vi-i amintiți bine, cum i-am avut desenați: vulturul, vițelul, omul și leul.”

Noi am aflat, de asemenea, că heruvimii care strigau „Sfânt, sfânt, sfânt” în jurul scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și pe care Ioan i-a văzut în ceruri, fiecare dintre ei aveau patru fețe: leu, vițel, om și vultur, iar noi știm că acestea sunt ungerile care înconjoară Cuvântul.

Fratele Branham a spus în mesajul **Pecetea Paștelui** din anul 1965:

„În fiecare timp, a pășit în față o putere religioasă pentru a întâlni provocarea puterii politice a lumii. Când s-a ridicat leul, puterea religioasă a ieșit pentru a întâlni puterea romană.

Apoi, când a sosit ceasul sacrificiului, a ieșit vițelul pentru că el este făptura de jertfă a Domnului. Au urmat reformatorii, a venit făptura cu chip de om. Am avut reformatori de la Luther, Wesley, Calvin până la epoca pentecostală.

Dar în cadrul ultimului Mesaj, a venit un vultur care zbura. Este timpul vulturului, timpul descoperirii, Cuvântul lui Dumnezeu făcut trup, Cuvântul lui Dumnezeu dovedit.”

De aici putem vedea că fratele Branham ne-a spus că ungera, făpturile care înconjurau scaunul de domnie al lui Dumnezeu în cer, sunt aceleași care au înconjurat scaunul de domnie al Domnului și pe pământ, în pustie, fiind aceleași ungeri pe care le-am avut de-a lungul epocilor bisericilor.

L-am avut pe Leu care a venit în cadrul slujbei apostolului Pavel, Leul fiind Cuvântul adevărat; apoi am trecut la vițel care a purtat povara prigoanei din pricina sistemului fals al Izabelei; în continuare am trecut la epoca omului, a inteligenței și a înțelegerii, când ei au început să se întoarcă la Cuvânt, să-L tipărească și să-L folosească pentru a birui minciunile sistemului Antihrist, dar etapa finală este cea a vulturului.

Motivul pentru care am spus aceste lucruri este că atunci când vom ajunge la cei trei împărați care au parcurs această călătorie de șapte zile, au trecut prin cele șapte epoci ale bisericii și au ajuns la sfârșit, îi avem pe Iuda, care este Leul, pe Ioram care este un fiu al lui Ahab, împăratul Israelului și care venea din Efraim, care este vițelul. Deci, în cadrul călătoriei de șapte zile am avut leul și vițelul, apoi îl avem și pe Edom. Dacă vom căuta cuvântul „edom” vom afla că acesta înseamnă „roșu”. Este interesant. Dacă mergem în Geneza 24 la nașterea lui Esau, ne este spus că el era roșu și păros, de aceea i-au pus numele „Esau”. Dar mai târziu, când și-a vândut dreptul de întâi născut pentru acel blid cu terci roșu, ni se spune că s-a numit „Edom”. Așadar, edomiții provin din Esau. Ei l-au numit „Edom”, dar cuvântul „edom” este un derivat din cuvântul „Adam”, iar „Adam” înseamnă „roșu.” Dar și „Edom” înseamnă „roșu”, aceste cuvinte fiind similare unul cu celălalt. Atunci, „edom” face referire la „Adam” care face referire la „om”.

Aici putem vedea că în călătoria lor au ajuns într-un loc pustiu, unde i-am avut pe cei trei împărați împreună, pe leu, pe vițel și pe om. Ei se aflau într-un loc pustiu, iar fratele Branham a spus că atunci când a început să călărească primul cal, calul alb, el a călărit până la sfârșit, și fiecare dintre aceste ungeri au mers până la sfârșit. Deci, atât leul, cât și vițelul și omul au ajuns în acel loc după șapte epoci ale bisericilor; ei s-au regăsit în acel loc fără apă, duhovnicește fiind într-o stare de foamete și într-un loc pustiu, și au trebuit să afle ce urmau să facă în legătură cu starea lor, iar singura soluție a fost să înceapă să zboare vulturul.

Așadar, ei au trebuit să ajungă la cea de-a patra ungere care este ungera vulturului, la profetul Elisei. Elisei s-a ridicat și a chemat un instrumentist care a început să cânte, iar atunci el a intrat în Duhul și a început să spună: „Așa vorbește Domnul, faceți gropi în valea aceasta, groapă lângă groapă!”

Noi toți ne aflăm în același loc. Acum știm unde suntem, ne-am poziționat. În cadrul călătoriei de șapte zile, cu trei împărați, reprezentând leul, vițelul și omul, ei au ajuns sub ungera vulturului, sub Elisei, care le-a dat soluția la foametea duhovnicească, soluția la problemă. Când? La sfârșitul celor șapte epoci ale bisericilor.

În mesajul **Faceți gropi în valea aceasta**, fratele Branham a spus:

„Duhul Domnului a venit peste el, iar când a venit Duhul Domnului, el a început să vadă lucruri, a fost dată o vedenie. El a privit în jur și a spus: „Așa vorbește Domnul: Ieșiți acolo afară și începeți să săpați gropi. Nu veți auzi niciun vânt și nici nu veți vedea ploaie, dar Așa vorbește Domnul, gropile vor fi umplute cu apă. Frate, îți spun, ei au început să sape chiar acolo, în acel deșert. Cum va veni? Nu va fi ploaie. Este treaba lui Dumnezeu să se ocupe de aceasta, dar este treaba voastră să săpați gropi. Așa este.

Ei au început să sape. Unii din ei au spus: „Eu am săpătorul”. Cu cât mergi mai adânc, cu atât vei avea mai multă apă. Același lucru este valabil și în seara aceasta. Începeți să săpați niște gropi astfel încât Duhul Sfânt să poată călători prin ele. Acea apă a venit din Stânca ce se afla în deșertul de acolo, care a fost lovită în zilele lui Moise. Era încă acolo. Încă este aici și în seara aceasta, aceeași Stâncă din care au băut copiii Israelului.”

Ascultați ce a spus profetul. Ei se întrebau de unde urma să vină apa, iar el a spus că acea Stâncă era încă în pustie, Stânca ce i-a urmat în zilele lui Moise.

„Acea apă a venit din Stânca ce se afla în deșertul de acolo, care a fost lovită în zilele lui Moise. Era încă acolo. Încă este aici și în seara aceasta, aceeași Stâncă din care au băut copiii Israelului.”

Profetul acela a știut că nu s-a schimbat nimic, a știut că dacă acea Stâncă a dat apă cândva, putea s-o facă din nou. Dar a știut că era ceva în neregulă cu starea lor, iar când au aflat pe unde urmau să meargă, au ridicat tabăra pe calea Edomului și au ajuns în Epoca omului. La sfârșitul celor șapte epoci ale bisericilor, ei au ajuns în epoca omului care a ajuns în năruire completă, într-un impas, într-o pustietate totală, dar apoi s-a ajuns la vultur, care a început să zboare și le-a spus: „Așa vorbește Domnul, săpați șanțuri!”, pentru că vulturul a știut că acea Stâncă era încă acolo în pustie.

1 Corinteni 10.4 spune: *„...și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei, și stânca era Hristos.”*

În mesajul **Profetul Elisei** din anul 1954 citim:

„Pentru că profetul știa acest lucru și anume că odată când Israelul a trecut prin acea pustie, nu cu mulți ani înainte... Acea Stâncă se afla încă în pustia de acolo.”

Aceasta este captivant, prieteni. Tot ce vedeau ei nu era decât deșert, tot ce puteau vedea era că nu exista apă, dar nu înțelegeau că de fapt acolo exista apă. Ei nu înțelegeau că Stânca lovită era încă acolo și că din ea curgea încă apă; ei nu puteau vedea decât cu ochii firești că totul era uscat, dar a existat un profet cu ochi de vultur care le-a putut spune: *„Nu este ceea ce credeți voi! Aici există resurse despre care nu știți nimic, dar va trebui să săpați, să faceți ceva pentru ele. Nu puteți să stați doar aici. Dacă veți sta cu mâinile în sân, veți pieri, dar dacă veți face ceea ce a spus profetul și veți săpa, veți vedea că în deșert există o sursă de apă a salvării.*

Stânca aceea se afla încă în pustia de acolo și putea da apă. Aceași Stâncă care era în pustie este în seara aceasta aici, în chipul Duhului Sfânt ca să dea Apele Vieții fiecărui suflet înfometat și uscat. Bolnav de păcat sau murind de cancer, oricine ai fi, Dumnezeu este aici ca să rodească apele Vieții pentru voi. Este deja lovită. Curge.”

„Oh, dacă aș putea găsi o fântână din care curge apă!” Prieteni, există o Fântână din care curge apă. Dacă a curs odată, încă mai curge; nu s-a oprit din a curge. Astăzi există o sursă de Viață din care curge Viața lui Dumnezeu. Uneori, tot ce putem vedea în viețile noastre este numai deșert. Ajungem la un impas, vrăjmașii se adună în jurul nostru, se răzvrătesc împotriva mea și se pare că voi pieri.”

Să nu uitați vreodată că există o Sursă a Vieții care este încă disponibilă. Nu contează ce văd ochii noștri sau care sunt condițiile din jurul nostru, dacă există ceva ce putem învăța din Vechiul Testament este să înțelegem că niciodată nu a contat ceea ce am văzut noi. Pentru Dumnezeu nu contează nimic din ceea ce vedem, simțim sau înțelege mintea noastră firească, deoarece El a schimbat tot timpul aceste circumstanțe în mod supranatural. El a avut în orice timp o asigurare disponibilă, dar ei au trebuit să se încreadă în El, să treacă dincolo de înțelegerea lor, de necredința lor și să intre în siguranța rânduită de Dumnezeu. Nu s-a schimbat nimic. Totul este cum a mai fost. Uneori, ajungem într-o situație în care se pare că nu mai există nicio speranță, nicio cale de ieșire afară, dar încă mai există o Sursă. Dumnezeu are întotdeauna rânduit ceva, El nu este niciodată luat prin surprindere. Amin!

„Săpați șanțul vostru. Scoateți afară toată necredința pentru că Biblia spune: „Oricine dorește, să vină și să bea nestingherit din apele Vieții.”

Fratele Branham a spus în mesajul **Despărțirea de necredință** din anul 1955:

*„Îl pot vedea pe micuțul necunoscut, un bătrân soldat micuț mergând acolo și rănindu-și prestigiul, **luând o lopată și lovind cu ea în pământ, când a dat***

peste o piatră de pavaj.”

De ce i-a rănit prestigiul? Când împărații au ajuns la Elisei, ei au dorit să știe ce să facă, dar ceea ce le-a spus Elisei a fost una dintre cele mai umilitoare sarcini pe care le puteau face. El nu le-a spus: „Mergeți și aduceți nu știu câte jertfe”, nu le-a spus: „Mergeți și faceți ceva măreț, mergeți și aveți o experiență pe vârful muntelui,” ci a spus: „Ieșiți în deșert și începeți să săpați. Săpați în nisip, începeți să faceți gropi!” Iar fratele Branham ne-a vorbit aici despre acest micuț soldat necunoscut.

„A săpat mai departe și a dat de un ceainic și de un ibric pentru cafea, totul zăcând acolo în acel deșert. Aruncați-le afară. Acesta este singurul lucru... pretutindeni unde se află acei îndoielnici bătrâni, și aceste ceainice vechi care se ridică și spun: „Păi, doctorul Jones a spus că aceea a fost telepatie mintală. Nu există nimic în legătură cu aceasta.” Scoateți totul afară; faceți loc pentru apă. Așa este.

Aici este o veche piatră de pavaj care spune: „Zilele minunilor au trecut.” De ce priviți lucrurile așa? Scoateți totul afară! Lăsați ca apa să ia locul acestor lucruri. Amin. Lăsați credința să ia locul necredinței și a superstițiilor.”

Ceea ce ne spune fratele Branham este că atunci când au început să sape, ei au găsit necredință și superstiții. Au dat de o piatră de pavaj, de un ceainic, de un ibric de cafea. De ce anume au dat ei? De o civilizație anterioară. Au săpat și au dat de un ceainic, și ce era acesta? Necredința și superstiția. Ce făceau ei? Au săpat înapoi prin cele șapte epoci ale bisericilor ca să ajungă la Sursa de apă, pentru că ea fusese acoperită. Prima epocă a ridicat o civilizație în jurul apei, deasupra ei a venit alta, apoi alta și alta, astfel încât la sfârșitul celor șapte epoci ale bisericilor, ei nici măcar nu au mai putut găsi apa. Așadar, ei au trebuit să sape înapoi prin Laodicea, prin epoca wesleiană, prin epoca luterană, să sape înapoi și să scoată afară toată necredința care a venit prin organizații, toate superstițiile, doctrinele și crezurile.

Când veți da peste un ceainic și va spune: „Aceasta nu va funcționa”, aruncați-l! Fratele Branham a spus că ei au dat în deșert de ceea ce obișnuia să fie Viața, dar noi nu putem avea Viața fără apă. Nu putem avea o cetate pavată cu pietre, un ceainic sau un ibric de cafea. Ce intră într-un ceainic sau într-un ibric de cafea? Apă, aceasta însemnând că în deșert există o sursă de apă și că noi trebuie să săpăm prin toate superstițiile și necredința pentru a ajunge înapoi la Ea.

„Scoateți-l afară, deoarece cu cât săpați mai adânc, cu atât veți obține mai multă apă. Voi trebuie să săpați atât de adânc; aceasta este toată apa pe care o veți obține. Dumnezeu a vrut să fie atât de adânc. Veți obține atât de multă apă. Așadar, să începem să săpăm chiar acum.”

În mesajul **Intrând în Duhul citim:**

„Scoateți tot gunoiul afară, vechile găleți și cisterne... (fratele Branham arată). Scoateți toate aceste lucruri afară. Scoateți afară vechii cai morți și lucrurile ecleziastice care vă stau în cale! Scoateți totul afară! Altfel, Dumnezeu nu va intra înăuntru. Ele vor murdări apa, iar apa nu va fi murdărită. Așadar, scoateți afară propria voastră murdărie a necredinței, iar Dumnezeu va pune înăuntru apă.”

Scoateți „*vechii cai morți și lucruri ecleziastice.*” Ce sunt caii? Puteri. Scoateți toate ideile vechi, tot ceea ce a fost adăugat, scoateți afară totul! Scoateți afară tot ceea ce a intrat în epocile bisericilor!

„Este deja acolo. Tot ceea ce trebuie să faceți este să dați la o parte cauza pentru că leacul este deja dat. Dumnezeu va vindecat deja. Voi trebuie doar să dați necredința la o parte.”

Există deja apă, există deja o Fântână care izvorăște din venele lui Emanuel, există deja răni care au fost făcute pe spatele Său, ca El să poată cumpăra vindecarea noastră. Noi suntem deja vindecați și trebuie doar să îndepărtăm necredința.

Aceasta este vedenia. Spun aceasta în Numele Domnului, așa cum a spus-o Elisei în ziua aceea. Așa vorbește Domnul, îndepărtați necredința din calea voastră, și fiți atenți ce se va întâmpla!

Dați sistemele voastre la o parte și fiți atenți ce trezire va avea loc în Chicago! Fiți atenți la trezirea care va lovi lumea dacă dăm sistemele noastre la o parte. Dați ideile voastre la o parte... Stânca este deja lovită. Singurul lucru pe care trebuie să-l facem este să dăm lucrurile la o parte și să o lăsăm să curgă.

Vreți să vedeți oameni vindecați sau să fiți vindecați voi înșivă? Dați toată îndoiala la o parte, apoi, fiți atenți la ce va avea loc. Va curge apă ca un râu."

Aici, el ne-a spus: „Dați propriile voastre idei la o parte.” Înțelegem noi că propriile noastre idei ne pot sta în cale în cadrul Mesajului? Să nu uitați: uneori mai avem un ceainic de la bunica sau un ibric de cafea de la mama și de la tata, dar trebuie să înțelegem că aceste lucruri trebuie să plece. Trebuie să fie Cuvântul și numai Cuvântul. Nu propria noastră idee despre Cuvânt, ci trebuie să ne întoarcem la ceea ce ne-a învățat profetul și să săpăm pentru a scoate toate aceste lucruri, pentru a arunca aceste gunoaie afară.

Mai departe, în același mesaj, el a spus:

„El a zis: „Săpați! Mergeți aici în acest deșert. Ai voștri au mai trecut cândva acest deșert și au dorit o teologie pe muntele Sinai.” Dumnezeu le-a dat-o după ce harul le dăduse un profet, un Stâlp de foc și totul. Dar ei doreau ceva asupra căruia să poarte dezbatere. Astfel, El i-a lăsat să stea acolo în pustie până când toți luptătorii bătrâni au murit.

*El a spus: „Ei erau acolo cândva și au pierit în același fel în care pieriți și voi. **În pustia de acolo există canale, există multe canale unde se află Stânca aceea.**”* Apoi a zis: „Dar voi trebuie să scoateți afară multe lucruri.”

Aceeași Stâncă și acele canale sunt încă acolo, dar noi trebuie să scoatem afară multe lucruri. Uneori, problema este că noi vrem ca lucrurile să se petreacă așa cum s-au petrecut și înainte. Când profetul a pășit și a lovit Stâncă, ea a început să dea apă. Acest lucru a fost minunat pentru copiii lui Israel, nu au trebuit să facă nimic, pentru că a făcut profetul totul. Profetul a ieșit afară în timp de nevoie; ei au început să strige după apă, iar el a găsit Stâncă aceea, a lovit-o, și apa a început să țâșnească afară. Oh, vă puteți imagina ce Jubileu mare a fost acela? Vă puteți imagina ce eveniment puternic a fost acela pentru Israel?

Dar aici, avem copiii lui Avraam care s-au întors înapoi după o călătorie de șapte zile și au ajuns într-un loc deșertic. Ei au venit la profetul Elisei și poate s-au așteptat ca el să facă ceva pentru ei. Dar vă rog să țineți minte, Elisei nu este genul de profet care face totul pentru noi! Când Naaman a mers la el fiind bolnav de lepră, Elisei a trimis un slujitor să-i spună: „Du-te și scufundă-te de șapte ori în Iordan și vei fi curat!” Slujitorul i-a transmis mesajul, dar el s-a supărat pentru că era o oficialitate. Astfel, când a mers la Elisei, și-a zis: „Cu siguranță va ieși afară, își va ridica brațul și va lovi ceva.” El dorea un spectacol, o prestație, voia ceva ce putea să vadă, ceva ce ar fi fost încântător, dar Elisei a spus doar: „Du-te la Iordan, scufundă-te de șapte ori în el și vei fi curat.” Elisei nu este genul de profet care face totul pentru noi, ci este cel care ne spune cum să facem ceea ce trebuie să facem.

Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că astăzi am avut o mare slujbă profetică, dar Dumnezeu a găsit de cuviință să-l scoată pe fratele Branham din scenă, după ce ne-a spus cum să facem lucrurile. Nu sunt pentru el, nu el trebuie să se întoarcă înapoi să facă ceva; el a pus uneltele în mâinile noastre, iar acum este timpul să facem noi ceva, este timpul să ne facem partea noastră. Nu trebuie să facem totul în același fel, ci este același lucru făcut altfel. Este aceeași Apă, din aceeași Stâncă lovită, prin aceleași canale, dar nu s-a întâmplat nimic deoarece profetul nu a venit să facă ceva, ci a venit ca să-i spună poporului cum să găsească Apa, iar poporul a început să sape ca s-o găsească. Și când au săpat, în cadrul epocii Laodicea, și au găsit un ceainic și un ibric de cafea, ei nu s-au bucurat pentru că au găsit locul unde obișnuia să fie apa. Ei nu s-au bucurat pentru că au găsit un ceainic și nu au spus: „Aici obișnuia să fie apă!” Lor nu le-a păsat unde obișnuia să fie apa pentru că aceasta arăta că dacă nu era acolo, se găsea undeva mai adânc.

„Săpați mai adânc prin epoca wesleiană ca să găsiți un ceainic sau un ibric vechi!” Dar ei nu s-au oprit spunând: „Slăvit să fie Domnul, să rămânem aici pentru că apa obișnuia să fie aici!” Nu! Ci ei au spus: „Înseamnă că trebuie să săpăm și mai adânc, și mai adânc și mai adânc până când dăm de aceeași Sursă care a dat apă tot timpul!” Aceasta nu este epoca pentru creștinii leneși. Nu este epoca în care să faci altcineva lucrurile pentru noi, ci Sabia a fost pusă în mâna noastră. Aceasta este ziua în care Mireasa este echipată pentru a purta lupta, deoarece Ea este marea armată care mășăluiește. Nu avem doar câțiva, ci este întreaga Mireasă.

„Acum, există canale acolo. Există multe canale acolo unde Stânca aceea mai zace în pustie.” Dar el a spus: *„Voi trebuie să scoateți afară multe lucruri!”*

Aceasta este vedenia în seara aceasta, frate. Nu este să începi o organizație nouă. Sapă doar ce este în ea. Așa este. În primul rând, scoate afară bușteanul acela vechi și putred al organizației. Canalele, binecuvântările lui Dumnezeu sunt oprite în seara aceasta din pricina buștenilor organizaționali care se află pe ele.”

Mai departe, el a spus :

Profetul a zis: „Treceți la treabă și scoateți toți buștenii aceia afară!”

„Profetule, vrei să spui că noi ar trebui să ne întoarcem înapoi ca să avem un alt vâjâit de vânt?”

„Nu”.

„Ar trebui să începem noi o altă ploaie târzie?”

„Nu, nu. *Curățați doar canalul. Aceasta este tot ceea ce trebuie să faceți.*”

Așteptăm să se petreacă ceva măreț? Nu. Dacă vom sta și vom aștepta, vom aștepta și vom aștepta, vom trece pe lângă ceea ce este sub picioarele noastre. Vom sta acolo așteptând ca profetul să aducă o furtună sau să lovească o Stâncă sau să se petreacă ceva, vom sta și vom aștepta și vom aștepta. „Într-o zi va fi o mare trezire, într-o zi va fi o mișcare mare, într-o zi va avea loc un cutremur mare!” Dar a existat deja un cutremur, o mișcare mare. Ceea ce a trebuit să vină, a venit deja; ceea ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat deja, se află sub picioarele noastre, iar noi umblăm pe aceste lucruri neînțelegând că trebuie să săpăm noi înșine. Slăvit să fie Domnul!

„Avem oamenii, dar trebuie să curățați canalul. Oamenii sunt în regulă. Curățați canalele pentru ca Duhul Sfânt să poată intra înăuntru. Curățați totul, tot fanatismul și toate ismurile, orice altceva ce este în biserică. Stânca este deja lovită, apele sunt proaspete și curg, dar sistemele noastre ecleziaste au stricat fluxul.

El a spus: „Curățați aceste lucruri. Nu trebuie să aveți un alt vâjâit de vânt. Nu veți auzi niciun vânt și nici nu veți vedea ploaie, dar cu toate acestea, va fi apă acolo.” Oh, frate! Nu un sistem nou, noi nu avem nevoie de un sistem nou. Ceea ce avem noi nevoie este să curățăm sistemul pe care-l avem.”

Vom avea parte de un alt vâjâit de vânt ca în ziua de Rusalii? Nu. Va exista o altă turnare de apă ca în ziua de Rusalii? Da. Totul s-a întâmplat deja, dar acum nu va fi așa cum a fost înainte; este același lucru, apa tâșnește afară ca și în ziua de Rusalii, dar noi trebuie să săpăm înapoi prin sisteme, prin necredință, prin toate concepțiile greșite, să săpăm în adâncime până vom găsi aceeași apă care a curs la Rusalii, pentru că ea este încă acolo. Aceeași apă care a curs și încă mai curge, numai că a existat o stivă care a fost făcută de-a lungul a șapte epoci ale bisericii, iar noi trebuie să săpăm canalele pentru a ajunge înapoi, jos, la Stânca solidă a descoperirii originale, la credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Aleluia! Este același lucru, dar pe o cale diferită.

Fratele Branham a spus în continuare:

„Curățați canalul până când ajungeți jos la Stânca solidă.”

Ce este Piatra, Stânca? O descoperire. Continuați să săpați până când veți ajunge la Stânca solidă, până când inimile copiilor sunt întoarse înapoi la credința părinților de la Rusalii. De aceea, a spus fratele Branham: *„Ei scriu în reviste: „Trezire în zilele noastre, trezire în zilele noastre!” Ei așteaptă să se întâmple ceva, dar se întâmplă chiar înaintea ochilor lor și ei nu pot vedea aceasta.”*

În scenă exista un profet, iar el le spunea: *„Este Cuvântul original, sunt învățăturile originale ale lui Pavel, ne-am întors înapoi la ceea ce este în Biblie, Taina care se află în Biblie este gata să se desfășoare.”* El le spunea că totul este acolo și că trebuie să ne întoarcem înapoi la ceea ce am avut înaintea de a începe denominațiunile, că trebuie să săpăm înapoi până la Piatra de temelie care este Hristos, și ne întoarcem înapoi numai la Hristos, nu la Hristos și ideile unui om, la Hristos și un concept, la Hristos și un sistem, ci înapoi la Stânca solidă, Isus Hristos, Piatra originală, Stânca lovită.

El spunea: *„Ei caută o trezire în zilele noastre, așteaptă să se întâmple ceva, dar trec pe lângă totul.”* De ce? Pentru că profetul stătea aici și spunea: *„Întoarceți-vă înapoi. Săpați înapoi. Săpați în Cuvânt, totul este acolo, săpați în El, este acolo, aici, aici și aici.”* Ce a făcut fratele Branham când a pășit în față să predice „Descoperirea celor șapte tunete”? A săpat înapoi și ne-a arătat că Adevărul este deja acolo, în Cuvânt. Nu a fost ceva nou, ci era ceva ce a fost dat deja, ceva ce era pecetluit acolo pentru popor, dar ei nu au putut să înțeleagă.

Fratele Branham a spus: *„Eu obișnuiam să cred că este vorba despre șapte lucruri care nici măcar nu sunt scrise în Biblie, acele ultime șapte Peceti, dar apoi am înțeles că nu putem adăuga sau scoate nimic din Ea, ceea ce înseamnă că este vorba de ceva ce este deja acolo, dar noi va trebui să săpăm pentru a le găsi.*

...Curățați canalul până când ajungeți jos la Stânca solidă. Așa este.

Săpați până jos unde poate ieși apa din venele lui Emanuel. Așteptați până când veți ajunge la acel loc de acolo. Va exista apă care se va revărsa ca și fântâni provenind din...

„Săpați gropi! Mergeți în aceste văi. Voi cei care ați încercat, care ați trăit tot timpul pe vârful unei case acolo sus, sus pe munte, strigând, sărind, înghețând sau topindu-vă de căldură sau orice altceva!” „Nu mai faceți aceasta, ci veniți și săpați aceste gropi, aici jos ca să primiți apă curată. Aceasta este ceea ce noi avem nevoie.”

Fratele Branham ne-a spus conceptul. În Egipt, când Evreilor li s-a dat țara și li s-a spus: „Este a voastră, este moștenirea voastră, mergeți și luați-o, mergeți și luați-o în stăpânire! Eu îi voi scoate afară pe locuitorii ei, îi voi da în mâna voastră, voi face toate aceste lucruri...”, dar ei nu au intrat în țară și toți cei de acolo au căzut jos morți. Nu, ei nu au obținut-o așa, ci au trebuit să lupte pentru fiecare părticică a ei. A existat o parte pe care au trebuit s-o facă ei. A existat o lucrare în care au trebuit să investească, ceva ce au trebuit să facă ei înșiși.

În mesajul **Credința**, din anul 1953, fratele Branham a spus:

„Observați cum este aranjată Scriptura. „Eu ți-am dat-o deja. Este a ta; acum, du-te și ia-o!” Înțelegeți? „Voi trimite Îngerul Meu înaintea ta, iar El va pregăti calea. Voi trimite insecte înaintea ta, voi trimite... Ei vor scoate vrăjmașul afară. Voi trimite frica Mea înaintea ta, ceea ce va face ca frica să intre în oameni.

*Acum, fiți atenți, exista o țară. Se părea că Dumnezeu urma să se coboare acolo, să trimită o urgie, să-i ucidă pe toți acei oameni și să spună: „Casele sunt acolo, mergeți pur și simplu și îngropați morții!” Sau să trimită o furtună prin care să-i sperie pe toți sau ceva de acest gen, dar în loc să facă aceasta, El a spus: „Îți voi da țara; du-te și stăpânește-o. Nu ți-o voi da pe toată într-un singur an. Dacă ți-o voi da pe toată într-un an, fiarele sălbatice vor veni și se vor înmulți împotriva ta. **Dar pe măsură ce-i veți împinge afară și veți putea lua țara, ți-o voi da***

ție; pe măsură ce vei putea face aceasta”.

El a spus: „Pe măsură ce voi îi veți împinge afară”, nu „pe măsură ce Eu vă voi aduce înăuntru”, ci „pe măsură ce voi îi veți împinge afară în ascultare de poruncă, luând țara. Pe măsură ce veți lua inițiativa, îi veți împinge afară și veți fi capabili să o stăpâniți, vă voi da mai mult din ea. Pe măsură ce îi veți împinge afară, Eu vă voi da mai mult.”

Slăvit să fie Domnul! Care este țara noastră, care este moștenirea noastră? Cuvântul, prieteni. Iar Cuvântul ne-a fost dat nouă. Dumnezeu ni l-a dat prin gura acestui profet. Fratele Branham obișnuia să predice asupra unui subiect și spunea: „Eu nu ating decât vârful, aceasta fiind îndeajuns pentru ca voi să știți despre ce vorbesc. Dar voi să mergeți acasă și studiați subiectul în cauză în Scripturi.” Știți ce nu a făcut fratele Branham? Nu a luat o lingură pentru a spune: „Deschideți gura!” Nu!

El a spus: „Eu nu fac decât să vă dau îndeajuns pentru ca voi să înțelegeți despre ce vorbesc, dar mergeți acasă și studiați, rugați-vă. Citiți în aceste Scripturi, studiați aceste lucruri pentru voi.”

Vedeți, profetul a spus: „Pot predica o lună de zile asupra unei singure Pечеți și tot să nu o ating.” Prieteni, eu vreau să știu despre ce au fost acele predici, ne-a fost dată o țară, întreaga Carte a fost deschisă, Pечеțile au fost îndepărtate, nu mai există nimic pecetluit. Nu mai există nimic pecetluit, Pечеțile au fost rupte de pe Carte, Cartea a fost eliberată, eu am fost eliberat ca s-o înțeleg, iar ceea ce trebuie să fac eu este ceea ce a spus profetul: „Mergeți acasă și studiați aceasta. Cercetați Scripturile, mergeți înapoi în Mesaj și citiți-l, ascultați-l, veniți la adunare pentru a asculta propovăduirea și scoateți totul afară!” Și pe măsură ce scot totul afară, El îmi va deschide mai mult Cuvântul. Nu vom primi totul fără efort.

Mă uimește faptul că oamenii cred că pot veni la biserică duminică, fără să aibă o viață de rugăciune, o predare, fără să asculte sau să citească Mesajul în timpul

săptămânii, crezând că vor primi ceea ce au nevoie pentru a birui. Este imposibil, prieteni! Acest Cuvânt este Țara noastră, moștenirea noastră și toată lumea trebuie să o stăpânească. Când o singură parte a Israelului a eșuat în a lua țara, tot Israelul a eșuat în a lua țara. Nu a contat cât de bine s-a descurcat Iuda în a lua porțiunea sa din țară, dacă Efraim a eșuat, tot Israelul a eșuat în a lua țara. Noi depindem unii de alții, dar trebuie să începem să săpăm mai adânc. Trebuie să săpăm, să săpăm și să continuăm să săpăm ca să scoatem afară ceainicele și ibricele.

„Cineva obișnuia să se bucure de apă aici în urmă cu ceva timp. Dar eu nu mă voi putea bucura de apă, dacă voi rămâne aici cu acest ceainic gol. Conținutul lui a fost bun, într-o zi fiind o descoperire proaspătă. Îmi amintesc de zilele în care am auzit pentru prima dată vorbindu-se despre Fiul omului. Am mai auzit aceasta spunându-se. Îmi amintesc când am auzit vorbindu-se pentru prima dată despre faptul că Pecetea a șaptea a fost deschisă.” Ce a fost aceasta, prieteni? Cineva săpa. Cineva săpa în acest pământ, a săpat înapoi până la Piatra de temelie, Hristos. Dar numai pentru că am săpat atunci, nu înseamnă că acum nu mai săpăm. Doar pentru că Dumnezeu a dat o înțelegere mai bună despre Fiul omului sau despre deschiderea Peceteii a șaptea, nu înseamnă că ne putem așeza să bem dintr-o ceașcă de cafea uscată, care are o vechime de douăzeci de ani. Încă mai există pământ pe care să-l luăm în stăpânire, încă mai există versete din Biblie, încă mai există multe predici pe care noi încă nu le înțelegem pe deplin.

Noi trebuie să continuăm să săpăm și să nu lăsăm pe altcineva să facă aceasta pentru noi. Când au intrat în țară, ei nu au mai primit mană. „Cât de rău a fost Dumnezeu!” Le-a dat mană încontinuu, mana fiind pâine din cer, mana fiind Cuvântul, iar Isus a spus: *„Eu sunt Mana care S-a pogorât din cer.”* Dumnezeu le dădea Cuvântul sub o slujbă profetică, dar când au trecut Iordanul și au intrat în țară, mana nu a mai fost dată. Păi, aceasta a fost în regulă pentru că locuitorii țării semănaseră deja porumbul. Au intrat în țară și au început să mănânce porumbul acelei țări. Dar ce s-a întâmplat în anul următor? Dumnezeu s-a îngrijit de totul, dar El a dorit întotdeauna ca copiii Săi să se maturizeze. Dumnezeu a scos afară o națiune-bebeluș, sub Stâlpul de Foc și o slujbă profetică, i-a scos afară și a vegheat asupra lor, S-a îngrijit de ei așa cum un părinte are grijă de un copil, dar El nu s-a așteptat ca ei să rămână copiii pentru totdeauna. Într-un anumit punct, acea

națiune-copil a trebuit să crească, a trebuit să intre în țară, să pună mâna pe săbii și săucidă oameni. Au trebuit să lupte bătălii reale, cu riscuri reale și o răsplată reală. Au trebuit să sufere, să cunoască oboseala, foamea, au trebuit să cunoască toate aceste lucruri pentru că Dumnezeu dorea să aibă un popor matur.

Așadar, El s-a oprit din a le mai da mană, dar a fost în regulă pentru că i-a dus în țară în timpul secerișului, iar când au scos locuitorii afară, toate câmpurile erau pline cu grâne și totul era în regulă. Dumnezeu nu făcea altceva decât să le dea îndeajuns ca să ajungă în faza următoare. Și care a fost faza următoare? Ei au semănat propriul lor porumb. Și-au făcut propria lor grădină. Înțelegeți, prieteni? Aceasta era maturitatea duhovnicească. Maturitatea duhovnicească nu înseamnă să dorim ca altcineva, predicatorul, biserica, să facă ceva pentru noi, ci maturitatea duhovnicească spune: „Dacă doresc porumb, trebuie să sap. Dacă doresc să mănânc bine, trebuie să-l pun în pământ, să veghez asupra lui, trebuie să-l îngrijesc, să-l ud, trebuie să veghez asupra. Am gustat din el și este bun, vreau mai mult.” Există ceva de făcut, prieteni.

În mesajul **Smereste-te** din anul 1963, citim:

„Continuați să vă rugați, continuați să săpați! Da, nu vă opriți. Așa cum le-a spus Elisei: „Faceți gropi acolo!”

Când dați peste o cutie de conservă veche și spuneți: „Sunt prea obosit”, aruncați-o din calea voastră și continuați să săpați. Înțelegeți? Continuați să săpați pentru că trebuie să săpați. Pur și simplu trebuie să săpăm, aceasta este tot. Dacă așteptați să treceți pe lângă necaz, ați face bine să începeți să săpați.

În ceea ce mă privește pe mine, eu îmi predic mie aici. Voi începe să sap mai adânc decât am săpat vreodată.”

Cele citite au fost spuse de profetul lui Dumnezeu după Peciți. Ce a făcut

deschiderea Pecetilor pentru fratele Branham? După deschiderea Pecetilor, el a spus: „*Biblia a devenit o carte nouă pentru mine.*” Fratele Branham nu a spus: „Știam aceasta, înțelesesem aceste lucruri.” Nu! De îndată ce au fost deschise Pecetele, el a ținut în mână sa o Carte complet nouă, și dorea să sape mai adânc decât săpase vreodată înainte pentru că acolo existau lucruri despre care nici măcar nu realizase că erau acolo.

Prieteni, este timpul să săpăm mai adânc decât am săpat vreodată, pentru că acolo există lucruri pe care mintea noastră firească nu le-a înțeles încă, iar profetul lui Dumnezeu a venit ca să ne arate cum sunt roadele țării. Asemenea iscoadelor, el a adus aceste roade și a spus: „Priviți la ceea ce poate rodi această țară!”, iar noi am văzut, ne-am bucurat și am crezut. Dar pentru a avea aceleași roade în viețile noastre, trebuie să trecem prin aceleași eforturi și prin același fel de proces de maturizare prin care a trecut și profetul.

Să ne întoarcem la 2 Împărați 3 și să continuăm cu povestea noastră.

„Dar aceasta este puțin lucru înaintea Domnului. El va da pe Moab în mâinile voastre;

veți sfărâma toate cetățile întărite și toate cetățile alese, veți tăia toți copacii cei buni, veți astupa toate izvoarele de apă și veți strica cu pietre toate ogoarele cele mai bune.” (v.18-19).

Când au mers la profetul Elisei, la ungera vulturului, la cea de-a patra ungera, el nu le-a dat numai un mijloc de salvare. Le-a oferit un mijloc de salvare din starea deșertică în care se aflau, ca să poată nimici vrăjmașul. Însărcinarea sa nu a fost doar: „Vă voi salva. Beți aceasta și veți trăi!” Nu. El le-a adus apa salvării cu instrucțiunile necesare pentru a nimici vrăjmașul. Slăvit să fie Domnul!

Profetul lui Dumnezeu nu ne-a adus aici numai ca să ne salveze din sisteme, ci ne-

a arătat și cum să le nimicim. Noi nu suntem aici ca să fim salvați de lucrările diavolului, ci pentru a le nimici. Nu suntem aici ca să supraviețuim, ci suntem aici ca să săpăm adânc pentru a ajunge la Apa Vieții și ca să fim o armată puternică în marș, care va nimici lucrările vrăjmașului.

Amintiți-vă de Moab, în călătoria din pustie. Moabul și-a avut începutul prin Lot, nepotul lui Avraam. Când Lot a fugit din Sodoma împreună cu familia sa, a existat o relație incestuoasă între el și fiicele sale, ceea ce a dat naștere Moabului, iar Moabul a devenit o națiune puternică. Când Israelul se îndrepta înspre țară, Moabul nu a vrut să-i lase să treacă pe acolo și a vrut ca Balaam să-i blesteme. Noi cunoaștem povestea. Balaam avea un dar adevărat, dar acest dar era pus într-un vas fals. Profetia era adevărată, dar vasul era fals, iar Balaam l-a ispitit pe Israel să i se alăture la sărbătoarea Baal-Peor pentru a amesteca închinarea religioasă.

Fratele Branham a spus că din punct de vedere fundamental, Moabul nu era greșit. Aveau jertfele, cele șapte făpturi curate, deci din punct de vedere fundamental erau corecți. Ei au spus: „Noi ne asemănăm, de ce nu ne unim?” Acesta este Moabul. Dar aceasta este ceea ce va fi nimicit, acea religie hibridă care încearcă întotdeauna să se amestece: închinare amestecată, lucruri amestecate din denominațiuni, din lume. Să nu credeți că acel duh nu mai încearcă să se amestece, pentru că încă încearcă să o mai facă. Încă există un duh amăgitor care încearcă să ne facă să ne amestecăm în închinarea care nu este plăcută lui Dumnezeu; încearcă să ne determine să ne amestecăm în sfere de necredință. Dar acest lucru trebuie să fie nimicit. Mai întâi trebuie să săpăm și să dăm de sursa de apă, iar apoi să nimicim.

„...veți sfărâma toate cetățile întărite și toate cetățile alese, veți tăia toți copacii cei buni, veți astupa toate izvoarele de apă și veți strica cu pietre toate ogoarele cele mai bune.” (v.19).

Profetul voia ca această națiune să fie nimicită. Tăiați-le mâncarea, apa, nimiciți cetățile lor. Ucideți acel sistem.

„Și dimineața, în clipa când se aducea jertfa, iată că a venit apa de pe drumul Edomului și s-a umplut țara de apă.

Însă toți moabiții, auzind că împărații se suie să lupte împotriva lor, au chemat pe toți cei în vârstă să poarte armele, și mai mari chiar, și au stat la hotar.

Ei au zis: „Este sânge! Împărații au scos sabia între ei, s-au tăiat unii pe alții. Acum, la pradă, moabiți!”

Și au mers împotriva taberei lui Israel. Dar Israel s-a sculat și a bătut pe Moab, care a luat-o la fugă dinaintea lor. Au pătruns în țară și au bătut pe Moab.

Au sfărâmat cetățile, au aruncat, fiecare, pietre în toate ogoarele cele mai bune și le-au umplut cu pietre, au astupat toate izvoarele de apă și au tăiat toți copacii cei buni; prăștiașii au înconjurat și au bătut Chir-Haresetul, din care n-au lăsat decât pietrele.”

Așadar, ei au avut parte de o mare biruință acolo. Acum înțelegem că ei au săpat gropile. După o călătorie de șapte zile, ei și-au așezat tabăra ajungând într-un loc deșertic, fără apă, fără nimic, și au mers la un profet, iar profetul și-a făcut apariția în cea de-a șaptea zi. Profetul a apărut în cea de-a șaptea zi și le-a dat instrucțiuni cu privire la ce să facă spunându-le: „Aceeși Stâncă, cu aceeași Apă este chiar aici.”

În zilele noastre, am avut un profet care și-a făcut apariția în cea de-a șaptea zi și a spus: „Aceeși Stâncă, cu aceeași Apă este aici. Tot ceea ce trebuie să faceți este să săpați prin denomițiuni, înapoi prin Biblie, până când vom ajunge înapoi la aceeași Sursă.” Dar apoi, dimineața devreme, la răsăritul soarelui, nu în ziua a șaptea, ci în ziua a opta, la răsăritul soarelui, gropile au fost pline de apă. Apa s-a întors înapoi. Care Apă? Aceeași Apă care a curs din Stânca care a fost cu Moise, același Cuvânt cu aceeași Viață S-a întors înapoi. Iar acum, astăzi, la deschiderea

Pecetilor, aceeași Apă cu aceeași Viață S-a întors înapoi.

La răsăritul soarelui, Moabul a privit la Apa aceea, iar când a văzut apa, ea arăta ca și sângele. Pentru Israeliti a fost o Fântână cu apă vie; ei au băut din ea și fără îndoială s-au aruncat în ea, bucurându-se de ceea ce le-a restituit Dumnezeu, dar când Moabul a privit din punctul în care se afla el, apa părea a fi sânge. Atunci și-au zis: „Acum îi putem păcăli!” Apoi s-au ridicat să atace poporul care săpase și care găsise Stânca originală. Vedeți, Haman se spânzură întotdeauna cu propriul său ștreang. Goliat a fost tăiat cu propria sa sabie. Diavolul cade întotdeauna în propria sa capcană. Așa cum a spus fratele Branham, Diavolul va lucra prin toate aceste sisteme ca să închidă gura Miresei și s-o împiedice să predice, gândindu-se că poate profita de această situație, că-i va putea întorcea pe unii împotriva celorlalți când ceva este în neregulă. „Priviți la ceea ce vedem noi”, dar ei au înțeles greșit ceea ce vedeau. Ei nu au înțeles la ce se uitau.

Ioan 6.63 spune: *„Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.”* Iar când acel Cuvânt S-a întors înapoi, a fost Duh și Viață. Când acest Cuvânt S-a întors înapoi astăzi, este Duh și Viață.

Fratele Branham a spus în același mesaj, **Intrând în Duhul** din anul 1961:

„Dimineața următoare, vrăjmașul și-a ridicat privirea. El a privit acolo, iar când a făcut aceasta, acolo exista apă. Dar pentru vrăjmaș, felul în care soarele strălucea asupra ei, arăta ca și sângele. Și l-a speriat. Așa este. Aceasta i-a adus în minte un gând neghiob și l-a prins în el.

Ce le-a spus profetul? El a spus: „Acesta este un lucru mic pentru Domnul. Dacă voi veți îndepărta buștenii, dacă îi veți da la o parte, El se va îngriji de restul. Dacă veți da toată necredința la o parte, de restul se va îngriji Dumnezeu.”

În mesajul **Săpând gropi în valedin** anul 1956, profetul a spus:

„Observați, când au început să sape, ei au dat peste anumite lucruri; dar pur și simplu le-au aruncat afară și au făcut niște șanțuri mari. Dimineața următoare, vrăjmașul și-a ridicat privirea; soarele a răsărit și totul arăta ca sângele. Ei au spus: „Ei s-au năpustit unii asupra altora și s-au ucis unii pe alții. Și au plecat.

Ei au căzut într-o ambuscadă. Și au spus: „Aceasta este ceva ușor pentru Domnul, să trimită apa Sa.” Și ei au mers în cealaltă țară, au oprit fiecare fântână; au tăiat fiecare pom bun.”

Înțelegeți, prieteni? Când apa se întoarce înapoi și vrăjmașul se ridică împotriva acestui lucru, Dumnezeu nu vrea o Mireasă în defensivă, care-și apără poziția sa, ci El vrea o Mireasă care să vadă că Apa s-a întors înapoi. Iar când vrăjmașul se ridică și atacă pentru că nu înțelege ce este apa, El vrea o Mireasă care să se ridice și să ia Țara înapoi; vrea o Mireasă care va merge înapoi și va pune capăt acelor fântâni ale necredinței, care va tăia acei pomi ai îndoielii, care va dărâma cetățile împrejmuite de ziduri ale denomițiilor, care vor lua și vor arunca o piatră pe fiecare pământ al lor, ca să nu mai cultive minciuni, crezuri sau necredință. Iată ce dorește Dumnezeu de la Mireasa Sa! Nu doar să stea în apărare, ci când Ea vede Apa curgând liber în plinătate, când vede că ei au înțeles totul greșit și că și-au spus că acela este timpul pentru a lansa un atac, Ea știe că este un timp greșit pentru a lansa un atac. Când cineva tocmai a devenit plin de Duhul Sfânt și recunoaște că ne-am întors înapoi la credința originală a părinților de la Rusalii, când Diavolul lansează un atac asupra aceluși om, este pe punctul să piardă ceva pentru că ei au săpat atât de adânc încât au dat peste aceeași Stâncă și au primit aceeași Apă pe care au primit-o și cei din ziua Cincizecimii, iar vrăjmașul vine înăuntru ca un potop pentru că el nu înțelege la ce se uită. El crede că este slăbiciune, distrugere, el crede că ei sunt căzuți și nu înțelege că ei tocmai au primit putere și s-au întors la Sursa originală. Aleluia, prieteni! Am săpat noi îndeajuns de adânc pentru a vedea Apa venind? Amin! Vrăjmașul nu înțelege.

Fr Branham a spus următoarele în mesajul **Profetul Eliseidin** 1954:

„Apoi am văzut că în dimineața următoare, când moabiții s-au uitat, toate șanțurile erau pline de apă, iar soarele răsărind reflectând asupra ei a făcut... Era apă pentru israeliți, ei doar o beau și aveau un timp minunat, dar pentru cei de dincolo era sânge. Astfel, ei au spus: „Vom merge acolo jos”, iar acolo a avut loc o ambuscadă; moabiții au fost duși direct la ziduri și și-au măcelărit cetățile lor. Încă ceva, fiecare bărbat a luat o piatră mare și a acoperit fiecare fântână pe care o aveau ei.

Ceea ce trebuie să facem noi în seara aceasta este să săpăm o groapă atât de adâncă încât să putem obține îndeajuns de multă apă pentru a primi îndeajuns de mult Duh peste noi încât să ne ridicăm, să ne încredem în Dumnezeu, să luăm piatra unei mărturii zdravene de modă veche și să punem capăt acestor vechi fântâni formale de aici din jur, care spun: „Zilele minunilor au trecut. Mergeți bucurându-vă și slăvindu-l pe Dumnezeu. Este ceea ce noi avem nevoie în seara aceasta. Nu credeți și voi aceasta?”

Amin! Avem nevoie de piatra mărturiei noastre. Oh, eu am făcut parte dintr-o biserică necredincioasă care m-a limitat și am avut semne de întrebare, dar a venit Mesajul orei și atunci am săpat și am găsit aceeași sursă de Viață, pe care au găsit-o ei în ziua Cincizecimii. Stânca aceea este încă acolo, iar Apa a venit la suprafață. Vrajmașul a venit după mine, dar nu contează pentru că eu știu cum să-l înfrunt. Voi lua mărturia mea, credința mea și descoperirea mea și voi umple țara cu descoperire și mărturii.” Amin! Să nu vă opriți în a împărtăși descoperirea. În timp ce umblați pe teritoriul vrăjmașului, să nu vă temeți să aruncați o piatră a descoperirii. Dacă veți merge în biserica catolică ce-l are legat pe prietenul vostru de la muncă, luați piatra descoperirii voastre și aruncați-o jos în acea fântână. Apoi mai aruncați una și încă una până când va înceta să dea afară informații false. Aduceți o mărturie despre puterea de eliberare a lui Dumnezeu, despre cum își ține El Cuvântul, despre ceea ce a făcut profetul, despre ceea ce s-a întâmplat în viața voastră și aruncați-o pe teritoriul lui. Aleluia! Noi nu suntem aici pentru a sta în defensivă.

În mesajul **Sărbătoarea trâmbițelor**, citim:

„Duhul Sfânt a fost legat de aceste râuri denominaționale timp de aproape două mii de ani, dar trebuie să fie eliberat în timpul de seară de către Mesajul timpului de seară. Duhul Sfânt din nou înapoi în biserică; Însuși Hristos descoperit în trup de carne, în timpul de seară.”

El a spus: *„Duhul Sfânt a fost legat.”* Ce este aceasta? Toată murdăria din acele șanțuri.

„Hristos Însuși descoperit în trup de carne, în timpul de seară.” Credem noi aceasta? Da. Aceasta înseamnă că aceeași Stâncă ce a început să dea Apă în ziua de Rusalii, mai dă Apă și acum. Nu căutați un sunet puternic ca vâjâitul unui vânt, nu așteptați să vină o furtună puternică, pentru că Apa aceea curge. Dar unde este ea? Chiar sub picioarele noastre. Avem un Mesaj cu o mie două sute de predici, avem Biblia. Ce avem noi? O sursă de Apă. Dar trebuie să săpăm și să scoatem afară necredința minciunilor care au fost spuse, chiar și concepțiile noastre greșite asupra Scripturilor, chiar și înțelegerea noastră tradițională trebuie scoasă afară, acel ceainic trebuie scos afară. Acela a funcționat în zilele lui Wesley, dar nu va funcționa astăzi. A funcționat în zilele pentecostalilor, dar nu va funcționa astăzi. A funcționat în zilele luteranilor, dar nu va funcționa astăzi. Noi trebuie să săpăm chiar și în propria noastră înțelegere și să scoatem afară toată această înțelegere veche, toată gândirea tradițională care se regăsește în noi, și care s-a perpetuat de la o generație la alta. Noi trebuie să săpăm și să lăsăm Cuvântul să o expună arătând ceea ce este, să-l lăsăm pe profet să ne spună ce este Adevărul și să-l luăm pe cuvântul său. Dacă profetul a spus că este diferită de ceea ce știm noi, atunci să aruncăm afară înțelegerea noastră și să continuăm să săpăm; iar când dăm peste ceva ce nu înțelegem, să verificăm aceasta cu Mesajul.

Dacă nu se potrivește cu ceea ce a spus profetul, aruncați totul afară. Pe măsură ce vom înainta făcând presiune, El ne va da mai mult din țară. Pe măsură ce vom săpa mai adânc, va ieși mai multă Apă la suprafață. Amin!

Fratele Branham a spus în mesajul **Semnul**:

„Acum, însuși sângele, partea chimică roșie, partea chimică a sângelui, a trebuit să stea afară la ușă, ca semn că mielul a murit, pentru că viața mielului nu se putea întoarce înapoi peste închinător. Dar astăzi... Acea nu a fost decât o umbră.

Astăzi nu mai este partea chimică a Sângelui Domnului Isus, Mielul nostru, ci este Viața care era în Sânge, care este Duhul Sfânt.”

Ce este această Apă? Nu este partea chimică a Sângelui care a fost vărsat, ci este Viața care se afla în acel Sânge și care s-a întors înapoi. S-a întors înapoi pentru credincioși, curge în abundență și în curăție, Viața care obișnuia să curgă mai este încă acolo, iar când săpăm destul de adânc pentru a ajunge la Ea, iese la suprafață. Ce este Aceasta? Cuvântul, care este Hristos, iar „Cuvintele pe care vi le spun Eu, sunt Duh și Viață.” Amin!

Când Cuvântul a fost restituit printr-un profet, el nu a restituit doar niște cuvinte stagnante, el nu a spus: „Am un cuvânt aici sau un cuvânt dincolo”, ci el a restituit Duhul Sfânt înapoi peste popor, a frânt lanțurile denominaționale care Îl legaseră pe Duhul Sfânt. Cum a fost legat Duhul Sfânt? Prin crezuri și învățături omenești pentru că ei au înțeles greșit Cuvântul lui Dumnezeu.

Așadar, în zilele noastre a venit un profet ca să îndepărteze neînțelegerile, astfel încât Apa să poată curge din nou. Amin! Acum nu mai este ziua a ceva parțial, a unei singure scufundări în Duhul, a unei mici stropiri, ci este ziua unui flux deplin, totul este aici pentru că Cuvântul a frânt puterea denominațiilor, restituirea Cuvântului, descoperirea a frânt puterea denominațiilor care-L țineau pe loc pe Duhul Sfânt. Acum, nu mai există nimic care să-L țină pe loc. Ce l-a adus înapoi? Descoperirea Cuvântului pentru că Cuvântul este Duh și Viață. Acum, nu mai este partea chimică a sângelui, ci este Viața deplină a lui Isus Hristos, care a fost eliberată la deschiderea Pecetilor și care s-a întors înapoi în biserică. Pentru noi este spălarea cu Apa Cuvântului care ne revigorează, care ne întărește prin faptul că o bem, dar este și Semnul Sângelui care a fost aplicat. Este Viața, dar Viața reprezintă Sângele. La răsăritul Soarelui chiar și vrăjmașul a văzut-o ca sânge, dar nu a înțeles ce era, nu a înțeles că era semnul propriei sale nimiciri pentru că

atunci Semnul fusese aplicat.

Fratele Branham a spus: „*Până acum nu am putut predica mesajul Semnul.*” De ce nu l-a putut predica? Pentru că de-a lungul epocilor bisericilor nu a am avut decât ceva parțial. Semnul, Viața întreagă a lui Isus Hristos nu a putut fi predicată în timp ce Duhul Sfânt a fost legat de râuri denominaționale. El nu a putut predica Semnul până nu a predicat Pечеțile. Când a predicat Pечеțile, el le-a rupt de pe Biblie, și atunci Cartea a fost deschisă; iar când Cartea a fost deschisă, sistemul denominațional a fost frânt. Atunci, Semnul, care nu este Viața parțială a lui Isus Hristos, ci întreaga Viață a lui Isus Hristos, a putut fi aplicat. Ei s-au uitat, au văzut sânge și au crezut că era nimicirea vrăjmașului lor, iar ceea ce au crezut că era nimicirea vrăjmașului lor era ceea ce le dădea viață.

Denominațiunile se uită la noi și cred că am fost nimiciți, că urmăm un om, dar la ceea ce este uită ei nu este altceva decât semnul propriei lor nimiciri. Când văd că noi credem într-un profet, în apa botezului în Numele lui Isus, într-un singur Dumnezeu, în sfințenie, în smerenie, în felul în care ar trebui să trăiască un bărbat, în felul în care ar trebui să trăiască o femeie, ei privesc la toate acestea cu o înțelegere greșită și spun: „Ei se distrug singuri.” Apoi pășesc în față, vin în față pentru a profita de situație, dar aceasta nu este decât capcana pe care a întins-o Dumnezeu însuși pentru ei. Ei cad într-o ambuscadă pentru că se întâlnesc cu cei care au luat o gura din acea Apă, știu pe ce stau și au o Stâncă a descoperirii, a mărturiei care va pune capăt fântânilor lor. Amin!

Voi nu sunteți o victimă și nu veți fi niciodată o victimă. Cum puteți fi o victimă în timp ce sunteți un soldat, o armată cuceritoare? Voi nu sunteți sub talpa nimănui, sunteți un soldat într-o bătălie, iar când lupta este crâncenă, să spunem: „Sunt un soldat într-un război”. Nu sunteți o victimă, ci un soldat. Voi nu sunteți aici pentru a fi o victimă, ci ca să luați o Piatră a descoperirii, a mărturiei și s-o aruncați într-o fântână undeva. Înțelegeți că toată armata a trebuit să ia câte o Piatră? Nu doar Iosafat, nu doar împăratul Edomului, nu doar câțiva captivi, ci fiecare soldat care se afla pe câmpul de bătălie trebuia să dețină mărturia a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru el, a trebuit să aibă propria descoperire a Cuvântului, și fiecare a trebuit să arunce piatra pe câmp, într-o fântână. Amin!

Sub slujba lui Elisei, noi nu mai suntem în zilele în care Elisei face totul pentru noi, ci am ajuns în timpul în care el ne-a spus și ne-a arătat ce să facem, iar acum, noi înșine acționăm, prin harul lui Dumnezeu, prin Apa restituită. Aleluia!

În mesajul **Ce să fac cu Isus care se numește Hristos**, fratele Branham a spus:

*„Duhul Sfânt este Cuvântul. Nu există trei Dumnezei. El este același Dumnezeu în trei dispensații, trei slujbe. Dumnezeu, Tatăl, deasupra Legii; Dumnezeu, Fiul, în har; Dumnezeu, Duhul Sfânt, așa cum Îl numiți voi, același Dumnezeu în dispensația Duhului Sfânt. Dumnezeu, Tatăl, a fost Cuvântul; Dumnezeu, Fiul, a fost Cuvântul; iar **Dumnezeu, Duhul Sfânt, este Cuvântul**. Vedeți, sunt doar trei slujbe, iar Duhul Sfânt vă pecetluiește; așadar voi sunteți pecetluiți de către Cuvânt.”*

Ce ne-a fost dat astăzi? Totul! Când spunem că a fost restituit Cuvântul, Viața S-a întors înapoi, Apa s-a întors înapoi, gropile pot fi umplute, totul s-a întors înapoi, iar biruința puternică asupra Moabului este aici. Amin! Când Cuvântul s-a întors înapoi, s-a întors înapoi Viața, s-a întors înapoi Duhul Sfânt, iar acum, noi suntem pecetluiți de acel Cuvânt.

În mesajul **Timpul secerișului** din anul 1964, scrie:

*„Fiți atenți! El a făcut lumea și răscumpără lumea în același fel în care-l răscumpără pe om. Ce crede un om? El crede, apoi este botezat; apoi este curățat de Sânge, sfințirea, care a fost mesajul lui Wesley; apoi este umplut cu Focul Duhului Sfânt, lumea este îndepărtată din el și este umplut cu Duhul, **care este Cuvântul**.”*

De aceea, când ni s-a dat acest Cuvânt, ni s-a dat cel mai prețios lucru. Acest Mesaj nu este ceva tipărit pe hârtie, nu este glasul unui om din Kentucky pe o casetă. Înțelegem noi că este mai mult decât atât? Acest Cuvânt restituit care ni s-

a dat este Viața, este Duhul Sfânt, este ceea ce ne va pecetlui; totul este acolo, iar noi dorim să vedem mai mult decât ceea ce este tipărit pe hârtie, vrem să vedem mai mult decât a da drumul unei casete, este mai mult decât glasul unui om, este mai mult decât un text printat de o imprimată, este Cuvântul, iar Cuvântul este Duhul Sfânt; Duhul Sfânt este Hristos, Viața S-a întors înapoi. De aceea, predicile noastre nu ar trebui să fie pline de praf. De aceea, nu ar trebui să lăsăm să treacă zilele fără să citim Mesajul.

Prieteni, înțelegeți că noi uităm Însăși Apa care curge din Stâncă? Uităm chiar ceea ce ne-a fost dat pentru că nu înțelegem ce avem în mâinile noastre și ce putere a fost pusă în mâinile noastre prin descoperirea Cuvântului. Este mai mult decât am crezut noi că este. Și totul este pentru noi.

În mesajul **Intervalul**, citim:

„Este o Carte, o Carte tainică. Este o Carte a răscumpărării. (Vom pătrunde imediat în aceasta).

Noi știm că această Carte a răscumpărării nu va fi înțeleasă în întregime: s-a încercat de-a lungul a șase epoci ale bisericii, dar la sfârșit, când cel de-al șaptelea înger începe să sune taina sa, el leagă toate capetele lăsate libere pe care acești indivizi au încercat să le lege, iar tainele vin jos de la Dumnezeu ca și Cuvânt al lui Dumnezeu și descoperă întreaga descoperire a lui Dumnezeu. Apoi, Dumnezeirea și orice altceva este aranjat. Toate tainele: sămânța șarpelui și orice altceva va fi descoperit”.

Ce a fost aceasta? Fratele Branham ne-a arătat cum să săpăm de-a lungul epocilor bisericilor. Săpați înapoi, scoateți afară necredința despre sămânța șarpelui, scoateți totul afară! Dacă cineva spune: „Ei au mâncat un măr”, scoateți aceasta afară! „Există trei Dumnezei”, scoateți aceasta afară! Ce s-a întâmplat? Prin slujba unui profet, Dumnezeu ne-a arătat cum să săpăm înapoi prin epocile bisericilor pentru că acolo există o Apă originală, acolo există un adevăr original.

„Acum, vedeți voi, eu nu inventez aceasta. Este Așa vorbește Domnul. Vă voi citi aceasta din Carte: la sunetul mesajului îngerului al șaptelea, taina lui Dumnezeu care a fost vestită de către profetii lui sfinți se va încheia. Aceștia sunt profetii care au scris Cuvântul. La răsunetul celei de-a șaptea epocă a bisericii, ultima epocă, toate aceste capete libere care au încercat să fie legate de-a lungul acestor epoci ale bisericii, vor fi legate.

Așadar, toate capetele lăsate libere cum ar fi apa botezului, sămânța șarpelui, Numele lui Isus, sfințenia, femeile predicator sau orice altceva, toate acestea au fost legate de el. Iar după ce a încheiat de săpat șanțul înapoi la ceea ce a învățat Pavel, (înțelegeți ce spun?) după ce a legat toate capetele lăsate libere, după ce a săpat înapoi prin denominațiuni, prin necredință, prin crezuri, după ce a săpat înapoi până la ceea ce a învățat Pavel... El este cel care a săpat șanțul până la credința părinților noștri de la Rusalii. Ascultați ceea ce spune în continuare:

*„Când sunt rupte Pecetele și taina este descoperită, Îngerul, Mesagerul, Hristos vine jos, pune piciorul Său pe pământ și pe mare cu un curcubeu deasupra capului Său. **Acum, țineți minte, îngerul al șaptelea este pe pământ în timpul acestei veniri.**”*

După ce a legat capetele lăsate libere, după ce fratele Branham a săpat șanțul înapoi până la temelia de la Rusalii, după ce Pecetele au fost deschise, a venit jos Îngerul, Hristos, și a pus un picior pe pământ și unul pe mare, cel de-al șaptelea înger fiind pe pământ în timpul acestei veniri.

Ce s-a întâmplat? Apa a umplut șanțul, a umplut groapa, prieteni, iar acum știm să luăm pietrele descoperirii din Apocalipsa și să le aruncăm în necredința sistemelor denominaționale, în fântâni, pe câmp și să dărâmăm cetățile înconjurată de ziduri. De ce? Pentru că fratele Branham a săpat înapoi până la credința originală a apostolilor, și atunci, Îngerul puternic, care este Duhul Sfânt în plinătate, care este Viața, care este Cuvântul, a venit jos și a umplut șanțul. Dumnezeu face pentru voi ca individ, ceea ce a făcut pentru epocile bisericilor. Să nu uitați! Aceasta s-a întâmplat în cadrul epocilor bisericilor, șanțul a fost săpat și este plin de apă, dar

ceea ce s-a întâmplat în timpul epocilor, trebuie să vi se întâmple și vouă. Voi înșivă trebuie să vă coborâți în smerenie și să începeți să săpați, spunând: „Dumnezeule, eu nu vreau să cred ca și părinții mei, ci vreau să cred Adevărul, vreau să sap înapoi! Dumnezeule, du-mă înapoi la Stânca solidă, a descoperirii, să știu Cine ești Tu și cine sunt eu, du-mă înapoi la credința părinților de la Rusalii!”

Dacă veți săpa voi înșivă prin toată necredința... Voi v-ați născut în necredință. Să nu credeți că, dacă v-ați născut în cadrul Mesajului, v-ați născut credincios, voi v-ați născut în necredință, v-ați născut cu concepții greșite, cu o minte firească în vrăjmășie cu Dumnezeu. Aceasta trebuie să moară față de Cuvântul Domnului, la fel cum a murit gândirea prostituatelor ca să se poată potrivi Cuvântului lui Dumnezeu. Mintea firească cu care v-ați născut, fie că v-ați născut în cadrul Mesajului sau nu, trebuie să moară pentru a se alinia acestui Cuvânt. Voi înșivă trebuie să săpați prin concepțiile greșite, prin ideile false, prin dorințele greșite ale cărnii. Prieteni, dacă veți săpa și veți scoate afară ceainicele, ibricele, dacă veți scoate totul afară și veți continua să luați Cuvântul, veți da de Stânca descoperirii.

Ce este nașterea din nou? Este o descoperire personală a lui Isus Hristos. Voi veți ști că v-a schimbat și că l-ați întâlnit pe Mântuitorul vostru. Ce se va întâmpla apoi? El va umple șanțul. Apa aceea este Semnul Sângelui. Apa aceea simbolizează faptul că Sângele a fost vărsat pentru voi, este botezul Duhului Sfânt care ne dă putere să mergem și să aruncăm niște pietre.

Fratele Branham a trecut prin procesul nașterii din nou, prin timpul în care a legat capetele lăsate libere; el a văzut Îngerul puternic venind jos și a știut toate acestea. Apoi a ajuns la mesajul **Smerește-te**, din iulie 1963, după Peciți, în care a spus: „*Prieteni, haideți să săpăm mai adânc*”. El a spus: „*Vreau să sap mai adânc decât am săpat înainte*”. Mulți dintre noi am avut parte de experiența de a săpa prin gândirea veche, am săpat prin denominațiuni și am dat de acea Piatră de temelie, găsind acolo aceeași Apă care a curs la Rusalii; ea a curs și a umplut groapa noastră.

Prieteni, înțelegeți că voi sunteți acel șanț, acea groapă? Trebuie scoase afară

toate dorințele egoiste. Trebuie scoasă afară toată gândirea greșită, toate planurile voastre și speranțele de viitor trebuie scoase afară, voința proprie trebuie scoasă afară. Voi sunteți șanțul. Mulți dintre noi am avut parte de experiența în care șanțul a fost golit, iar Dumnezeu l-a umplut supranatural, dar astăzi, stau aici și spun: „Eu tot vreau să sap mai adânc”. Dacă profetul lui Dumnezeu a spus: „*Vreau să sap mai adânc*”, și eu spun același lucru astăzi, deoarece cred că există mai multă Apă în adâncime. Cred că putem avea mai mult, mai multă Apă care poate uda, mai multă putere, mai multă descoperire; eu cred că există mai mult. Știți ceva? Vreau să tocesc predicile mele, Biblia mea. De ce? Pentru că vreau să sap.

Eu spun: „Doamne, vreau să am ceea ce ai Tu pentru mine în ceasul acesta”. Vreau ca nimic să nu oprească acest flux, ci vreau să curgă mai multă Apă. Fratele Branham a spus: „*Cu cât veți săpa mai mult, cu atât veți avea mai multă Apă*”. Eu nu vreau o baltă micuță peste care să fiu nevoit să mă aplec pentru a lipăi apă ca și un câine, ci vreau o groapă plină cu apă în care să pot sări și în care să pot înota.

Să continuăm să săpăm, prieteni. Să continuăm să săpăm. Noi depindem unii de alții pentru a săpa. Voi depindeți de mine, eu depind de voi, noi depindem unii de alții, fiecare trebuie să-și ia în stăpânire țara. Să ne trimitem unii altora înștiințării în care să spunem că nu vom mai fi niște credincioși leneși. Înțelegeți voi că trupul vostru nu se va schimba pentru că soțul sau soția voastră este un creștin sau o creștină bună, pentru că mergeți la o biserică bună, pentru că aveți un păstor bun, sau pentru că ascultați cinci mii de casete? Nu există decât o mie două sute. Va fi nevoie de descoperirea voastră personală pentru că voi înșivă ați avut dorința de a săpa și de a afla de unii singuri. Eu însumi vreau să știu că Acesta este Adevărul. Eu vreau să aflu dacă într-adevăr acolo jos există o Stâncă din care curge Apă. Nu vreau să iau cuvântul altcuiva. Știu că i s-a descoperit fratelui Branham, tatălui meu sau celui de lângă mine, pentru că-i pot vedea efectele în viața sa, dar aceasta nu este destul, prieteni, aceasta nu va schimba trupul vostru. Voi înșivă trebuie să săpați până când instrumentul vostru dă peste Ceva și se aude un sunet: ting. Atunci vom ști că am dat de Piatră, iar apa va începe să curgă și să umple șanțul vostru, adică să vă umple pe voi, iar șanțul vostru va fi plin de Apă, de Semn.

Este timpul să săpăm cu toții. Săpați după Apă și săpați pentru mai multă Apă. Dacă șanțul vostru nu a fost umplut niciodată cu Viața lui Isus Hristos, săpați până când veți da peste acea Piatră a descoperirii. Săpați prin Cuvânt, prin voi, scoateți afară tot ceea ce nu se potrivește cu Cuvântul până când veți ajunge jos, la Stâncă. Dar dacă veți da de acea Stâncă și veți fi umpluți cu Apă, vreau să vă spun: „Săpați mai mult, prieteni!” Dacă profetul a putut să facă aceasta, o putem face și noi. Eu însetez pentru mai mult din acea Viață. Înfometez după mai mult din acel Cuvânt. În mine există ceva care dorește mai mult. Eu cred că și în voi este aceasta. Să lucrăm împreună. Să ne ridicăm cu toții în picioare. Aleluia!

Slujba lui Elisei a preumbrit slujba Miresei. Ilie este un simbol al lui Hristos, dar Elisei este un simbol al Miresei. Vă amintiți că profetul a spus aceasta? Sub slujba lui Elisei, când Ea va trebui să profetească din nou, Elisei nu o va face în locul vostru. Elisei vă va spune ce trebuie să faceți, iar voi înșivă va trebui să faceți ce vă va spune el.

Aceasta nu este epoca slujbei unui singur om, acesta nu este timpul în care o slujbă aduce o trezire într-o servietă, acesta nu este timpul în care eu merg la biserică nădăjduind că frații mei vor face ceva pentru mine, noi nu suntem în stagiul acesta, prieteni. Acum, suntem în timpul în care, sub slujba lui Elisei, Mireasa vă va spune ce să faceți. Dar Ea nu o poate face pentru voi, ci trebuie să acționați voi înșivă. Eu spun: „Mulțumesc lui Dumnezeu”. Aceasta este o propovăduire aspră. Propovăduirea aspră nu înseamnă a striga, a urla, a spune că veți muri și veți merge în iad, dați afară televizorul, renunțați la bijuterii, etc, aceasta nu este o propovăduire aspră, ci este mai aspră decât o propovăduire aspră pentru că vă face responsabili de starea voastră duhovnicească. Știți ce nu îi place omului? Să fie responsabil de starea lui duhovnicească. El întotdeauna vrea să fie vina altcuiva. „Eu sunt slab duhovnicește pentru că mama și tata... sunt slab duhovnicește pentru că păstorul a spus..., sunt slab duhovnicește pentru că...” Dar vouă vi s-a dat Mesajul, voi aveți o mie două sute de casete și nimeni nu vi le poate lua, nimeni nu vă va refuza să le ascultați, voi sunteți responsabili de creșterea voastră duhovnicească și de starea voastră duhovnicească. Aceasta nu înseamnă că nu s-au petrecut lucruri grele, fiindcă s-au petrecut lucruri grele, lucruri dificile, rele, greșite, lucruri care îngreunează totul, dar nu fac ca lucrurile să fie imposibile. Nimic nu este imposibil dacă sunteți dispuși să vă predați acestui

Cuvânt și să lăsați Viața care vine prin acest Cuvânt să schimbe viața voastră.

Este o propovăduire aspră pentru că voi nu sunteți responsabili de nimeni. Dacă veți sta înaintea lui Dumnezeu în ziua judecării, veți sta singuri, iar ceea ce a făcut păstorul vostru nu reprezintă o scuză sau o temelie pentru ca voi să respingeți Cuvântul. Ceea ce a făcut mama sau tatăl vostru nu reprezintă o scuză sau o temelie pentru ca voi să respingeți Cuvântul. Aceasta este o propovăduire aspră pentru că acesta este Adevărul.

Eu vă încurajez prieteni, să săpați. Mergeți acasă în seara aceasta, luați Cartea Epocilor bisericilor și începeți să o citiți. Știți ce veți alfa? Că Ea vă dă Apă. De îndată ce o veți deschide și veți citi primul paragraf, Apa va începe să iasă la suprafață. Mergeți și ascultați o casetă. Știți ce se va întâmpla? Apa va ieși la suprafață. Citiți Biblia și ceea ce se va întâmpla este că veți intra în atmosfera potrivită, lucrurile vor începe să se deschidă și veți începe să vedeți lucrurile așa cum nu le-ați văzut înainte. Ce se va întâmpla? Apa va începe să iasă la suprafață. Să nu uitați aceasta, prieteni! Săpați și bucurați-vă de Apă. Este Viața! Amin.

-Amin-